

Цветозар Мръвков

БЪЛГАРСКИЯТ ФЪН ШУЙ

Второ преработено
и допълнено издание

София, 2013

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Цветозар Мръвков, автор, 2013
© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-191-3

ЦВЕТОЗАР
МРЪВКОВ

БЪЛГАРСКИЯТ
ФЪН ШУЙ

СЪДЪРЖАНИЕ

Ние, българите	9
Българската къща – живият дом	15
„По-бързо, по-високо, по-силно“ – духовната криза на Запада	21
Всичко е живо	27
Космическата енергия ци – основата на фън шуй	35
Бисерът на фън шуй – забраненият град в пекин	41
Вселената е един символ – вечният кръговрат на ин-ян	45
Бългаският ин-ян – мартеницата	53
Ба гуа – енергийната карта	61
Древнобългарският „ба гуа“ и други култови символи	67
Биоенергетиката на човека	79
Чакри и пафти	83
Древните кодове на българската шевица	89
Скритото знание – българските поверия	103
Драконът-пазител и змеят-побратим	111
Древнобългарският календар на животните	123
Вместо епилог	133
Литература	137

***Бащино огнище не забравяй,
стари обичаи не презирай***

Духовното богатство, което всеки народ е създал в течение на вековете е спойка, която обединява неговите потомци в едно цяло. Ако българският народ възпитава у младите любов към своя език, предания, песни, народни мъдрости, традиции и обичаи и той няма да замине, нито може да бъде претопен.

Георги Сава Раковски

НИЕ, БЪЛГАРИТЕ

Впланинския хребет Тяншан, наричан още *Небесната планина*, на границата на Китай и Казахстан се издига белоснежен връх. Той е висок 7000 метра и е покрит с ледена шапка целогодишно, а огледалната му повърхност заслепява погледа. На местен диалект го наричат *Властелин на небесата* или *Хан Тенгри*... Якутите му казват *Тангара*, а монголиците – *Тенгерийн*.

Малко по̀ на изток се извисява друг седемхилядник – връх Омуртаг...

Когато попиташ местен пастир (обикновено слабообразован и полуграмотен) кой е този връх, той ще ти отговори, че това е *Богът на българите*. На въпроса, кои са българите, той отговаря, че това са бившите господари на тези земи... (Йордан Вълчев, „Календар и слово“).

В турските летописи от XV век се споменава, че някога връх Мусала (най-високият на Балканите) българите наричали Тангра...

Проф. Васил Златарски сочи планината Тяншан като една от най-древните отправни точки на българите по пътя им към Балканския полуостров.

Руският географ Н. Северцов в своя труд „Пътешествия в Туркестан“ (1861) пише, че един от централните хребети на Тяншан се нарича Болгар.

През 1946 г. съветският учен академик Н. Державин, на базата на езиков анализ доказва, че българите „принадлежат към най-древните доиндоевропейски народи“.

Връх Тенгри, планина Тяншан

Кои в действителност сме ние? Защо в цяла Азия и Източна Европа непрекъснато се намират следи от нашето пребиваване и култура? Защо пазим древни обичаи и традиции, които нямат аналог в световната история? Откъде идваме и накъде вървим?

Произходът на българите е загадка, исторически проблем, който предизвиква продължителни спорове и до днес. А може би истината е прекалено неудобна за западните научни среди, както и за Русия?

През последните десетилетия се откриха много нови сведения за ранната история на българите. Те дават, ако не солидни, то интересни доказателства за нашия произход и история.

Днес преобладава мнението, че прабългарският етнос се е формирал в Централна Азия. Според хипотезите това са териториите на Памир и Хиндукуш, Алтай, Тяншан, Таримската котловина, Западна Монголия, Източен Казахстан.

Идвайки по пътищата на великото преселение, нашите предци носят заедно с тангризма (религиозно познание за

света), мъдростта на древните култури, с които са се срещнали.

Доказателство за това са множеството открити маски, карти и различни ритуални предмети от археологически разкопки на територията на днешна България. Сред тях виждаме и копия от статуетки на китайски и индийски божества.

Фигура на Ганеша, божество със слонска глава, син на Шива (почитан във фън шуй като символ на мъдрост) е намерена край село Лозен.

Пластика на тибетски монах, известен като „Хотей“ (почитан във фън шуй като символ на богатството) е открита край видинското село Винарово.

В историческия музей на Разград и днес се пази намерената край града фигурка на индийският митичен герой Махавира.

В същия музей се намира и древно изображение на небесната костенурка (едно от четирите небесни животни във фън шуй) от прабългарския календар, открита в околностите.

В Плевенския музей е експонирана статуетка на намерената край града богиня от будисткия пантеон...

Но най-ценното, което са донесли предците от дългото пребиваване в Азия е българския календар. Като структура той много прилича на китайския си събрат, който в последните години стана изключително популярен.

Древният българския календар е оригинален и много точен и на него ще посветим отделна глава на тази книга. По него нашите предци правели прецизни астрономически изчисления. Използван е по днешните български земи до времето на Възраждането, а от магическия квадрат „ло шу“ в средата на календара произлизат много от древните игри като шах, табла, зарове, карти, „не се сърди, човече“.

Констатирайки всички тези факти, вече едва ли някой взема насериозно версията за малкия, но смел Аспарухов отряд, който преминал Дунав, бил се храбро и помел 50 хилядната войска на Византийската империя.

Да не забравяме, че император Константин IV Погонат, току-що е смазал арабските войски пред Константинопол и

потегля с цялата мощ на империята към делтата на Дунав, където бил разположен българският Онгъл (лагер)!

Само калена, обучена и многобройна армия със сериозен продоволствен тил и перфектна държавна организация е можела да застане срещу Империята! Неслучайно на Вселенския събор в Константинопол през 681 г. архиепископът на град Апамея критикува Константин Погонат с думите: „Предупреждавах ви да не започваме война с България!“

След победата уж 100 хилядният народ на кана, способен да извади едва 10 000 меча, нарежда на седемте славянски племена, с които е в съюз, да се изселят от родните си места и да заемат позиции по границите на новата държава, като ги задължил да я охраняват. А славяните са живели тук от векове! Каква е била тази сила, на която те се подчинили?

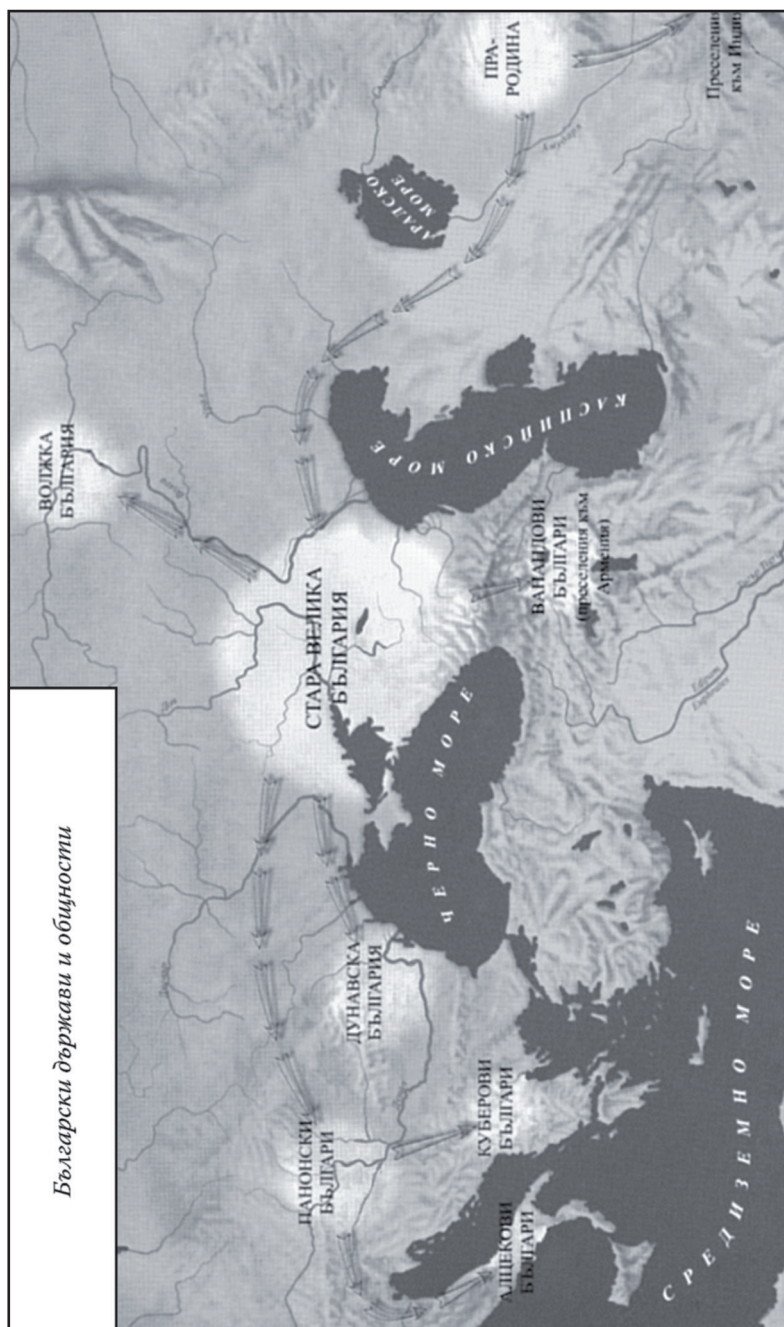
Това сме ние – българите! Един от най-древните народи на земята. Народ, притежаващ силна армия и велика култура, а също така известен със своите богати познания в областта на астрономията, строителството и земеделието. Народ, който навсякъде по пътя си е създавал държави и каменни градове!

Но да се върнем към научните изследвания. Да се спрем на един малко известен в България документ. Става въпрос за едно проучване, направено в Америка през 1911 г. по поръчка на сената на САЩ. По това време Новият свят е злят от имигрантска вълна, което поставя под въпрос икономическата, социалната и културната политика на държавата. Американските учени получават задача да класифицират имигрантите по раса, език и страна, като основен критерий е езикът.

Изготвянето на доклада отнело почти четири години упорита работа, но накрая той бил представен на сената като „Речник на народи и раси“.

За българите в него са отделени три страници. Ето избрани пасажии от документа:

Българите принадлежат към източния клон на славяните, но по раса са арийци. Произходът им е фински, въпреки че принадлежат към европейския физически тип.

Българите и техните северни съседи – румънците – принадлежат към редките раси, които физически са от един произход, а езиково – от друг. Докато българите се смятат за азиатци по произход, приели славянски език, румънците са славяни, приели латински език.

В „Речника“, в статията, посветена на славяните пише:

Българите принадлежат там (към славяните) само по основание. А по-долу се казва: точно казано, няма славянска раса.

Старобългарският език е най-ранният писмен славянски език на него се водят литургиите на православната църква под името църковнославянски. Неговата азбука, кирилицата, е най-старата форма на всички съвременни славянски азбуки...

Българите заемат територия, която е поне с ½ по-голяма, отколкото самата България. Повечето от нея лежи южно от България, в самата Турция, специално в Централна Турция, простираща се на запад до Албания. Фактически цяла Централна Турция е българска по население до Егейско море, с изключение на една тясна крайбрежна ивица, и тя е населена не от турци, а от гърци.

Това казват документите. Така пишат за нас чуждестранните изследователи. Остава и ние самите да си повярваме.

БЪЛГАРСКАТА КЪЩА – ЖИВИЯТ ДОМ

Домът е материално продължение на душата. Някога нашите майстори вграждали в основите на сградите човешка сянка, най-често на млада мома или момък, за да бъде строежът стабилен и здрав. Смятало се, че така градежът придобивал душа, дух-покровител или както го наричал народът – стопан, стопанин.

Ние българите, разбираме под дом едно своеобразно убежище, което прилича на малко островче в бушуващия океан на живота. Англичаните сравняват своя дом с крепост, а ние казваме: *У дома и стените помагат.*

От древността до наши дни са останали стотици ритуали и поверия за защита на къщата и семейството на духовно, физическо и енергийно ниво. Но независимо от епохата в българската традиция домът и семейството са едно цяло.

Къщата е олицетворение на личното пространство на човека, в нея той е себе си. Тя дава сигурност и закрила – здрав покрив и сигурни стени, солидни врати, отворени за приятелите и здраво заключени за враговете и злото. Връзката между хората и техния дом е открита от българите много отдавна.

Да завъртиш къща като кукувица! е страшна българска клетва, която хората от по-старите поколения помнят. Кукувицата не свива гнездо, няма дом, не отглежда рожбите си, а ги изоставя. Под къща в случая се разбира не само домът като такъв, но и семейството, челядта.

В пожеланието *Да събираш дом и къща!* – се влага не само понятието за сградата – къщата, но и семейството. Именно в този смисъл на къщата е отредено почетно място във вярванията, обредите и религиозните обичаи на българина.

Домът е материалната проекция на душата, огледало на стопанина си, на неговите мисли, на неговите нагласи, мечти и страхове. Но това равновесие, тази хармония лесно могат да бъдат нарушени от неправилното организиране на пространството, от хаоса в него, както и от неумението да се управляват тайните сили (енергосистемата) на жилището.

Нашите прадеди успешно са се справяли със задачата да установяват равновесие в дома. Те интуитивно са усещали, че само в дом, в който цари мир и разбирателство може да се постигне атмосфера, изпълнена с любов и хармония между душите и телата на неговите обитатели.

В българското семейство винаги са съществували прости, но рационални правила за организирането на жизненото пространство. В народната памет не се е съхранило единно и стройно учение, подобно на фън шуй, но в десетки ритуали и обреди са се запазили отгласи от далечни познания за хармонизиране на енергийната среда на битово ниво.

Домашният дух е смятан за покровител на семейството

Като много древен народ, идващ от Изток, древните българи са почитали енергиите, властващи в природата и влияещи пряко или индиректно върху човека. Те смятали, че Вселената е изпълнена с особена енергия, която изпълва всичко и всеки, енергия, която свързва нещата помежду им. Нашите прадеди са се прекланяли пред тези невидими природни сили и се опитвали да разберат законите им.

Домът в българските разбирания е свещено място. И той, като всичко около нас, е изпълнен с невидима жизнена сила. Затова грижата за къщата винаги е изисквала не по-малко внимание от тази за тялото. Българите още в древността са разбрали, че именно балансираната среда осигурява храна за енергийната система на човека и за това има редица доказателства, които ще приведем.

Поверията, че във всеки дом живее домашен дух (стопанин, пазител), са ярко доказателство за одушевяването на къщата у нашия народ. Предците ни са смятали дома за жив организъм, а душата на къщата е именно невидимият домашен дух. Неслучайно те вярвали, че той живее в ъгъла, зад печката и именно поради тази причина печката и огнището са се превърнали в символи на дома, свещения център на семейството.

Домашният дух не можел да се види лесно, при случайна среща той изчезвал, разтваряйки се в стените. Смятало се, че когато той се покаже нарочно, това означава предстоящо лошо или много радостно събитие. В стари времена, за да се осведомят, стопаните питали духа: *За лошо или за добро?* Домашният дух отговарял с почукване.

От езическите времена се е запазил един обряд, свързан с каненето на домашния дух в ново жилище. Преди да влезе в новия си дом и да преспи в него първата нощ, новодолецът трябвало да застане на колене в коридора на стария си дом, да постеле на пода кърпа и да каже: *Стопанино, вземи своята покъщнина и ела да отидем да живеем заедно и да останем, приятели както преди...* След тези думи кърпата внимателно се сгъвала на четири и се пъхвала в пазвата. В коридора на новото жилище човекът трябвало отново да застане на колене, да разгъне кърпата на пода и да каже: *Стопанино мой, това е новото ни жилище!*

Също както китайците, и нашите прадеди смятали, че домът може да бъде изпълнен както с добри, позитивни, така и с лоши, негативни енергии. На Изток обяснявали това чрез взаимодействието на различните енергии. Нашият народ отново е подходил практично, одушевявайки енергиите в лицето на домашния дух – стопанин.

Пазителят на къщата е разглеждан като енергийно същество, хранещо се с всякакъв тип енергии, което силно влияе на неговата същност. Например негативната енергия, излъчвана от кавги, спорове и зли хора, действа лошо на домашния дух. Попивайки буквално като гъба отрицателните енергии, той самият се превръща в зъл дух и започва да вреди на семейството. Но когато домът излъчва положителна енергия и в него царят хармония и радост, домашният дух се старее да запази това състояние. Той с всички сили защитава жилището, възприемайки го като втора своя същност.

В българските вярвания
домът е жива система

Добрият домашен дух осигурява защитата на дома. Той следи за съхранението на вещите. Ако в дома има добра енергийна среда, всички са щастливи, съдовете не се чупят, няма изгубени вещи. В стари времена вярвали, че домашният дух помага да се открие изчезнала вещ, защото обича реда. Смята се че *пазителят* няма да допусне пожар, нещастен случай, кражби, при условие, че жилището му харесва. И не на последно място нашите деди отреждали на

домашния дух силата да *изхвърля* и почиства дома от магии и уроки, оставени от хора и емоции.

Съвременните представи за енергийно хармоничен дом са лишени от магията на приказните създания. Днес говорим за взаимодействие и енергообмен, но това не променя същността на нещата. Модерният човек интуитивно съзнава, че пространството, което обитава, апартамент, къща, офис, влияе по някакъв необясним начин върху неговите емоции, поведение, дори здраве.

Тогава на помощ идва фън шуй. Едно изкуство, което е събрало древни знания в стройна схема и най-вече в методи за преподаване, препрограмиране на енергийните потоци в затворените пространства. Дали тази китайската наука не е само чуждоземна измислица, неприложима в българските ни условия? Дали източните разбирания за света всъщност са толкова различни от нашите. Дали това, което е приложимо на другия край на земното кълбо, ще сработи и на нашите географски ширини? Отговорът е категоричен - да!

Безспорно Европа е дала на света велики знания: в механиката, геометрията, физиката, химията, в обществените и политическите науки. Но мъдростта на Изтока е в друго. Тя е обърната към човека, към индивида, към познанието за себе си и за законите на Всемира, които ни управляват. Неслучайно от половин век в Европа и Америка се преоткриват отново древни източни изкуства като рейки, йога, ци-гун, акупунктура и точков масаж. Или японските икебана – изкуството за подреждане на цветя и изкуството на айкидо – боен спорт, проповядващ любов и хармония.

Точно в тази плоскост се проявява и фън шуй, древно знание за хармонизиране на природните енергии в личното пространство на човека. Основната теза на това учение не се различава от древнобългарските разбирания за Вселената: съществува сила, свързваща всички неща на Земята. Това е една универсална жизнена сила, намираща се във всичко живо и неживо.

Тази енергия е наречена от различните народи различно: „ци“ (духът на живота) при китайците, „ки“ при японците, „чи“

при корейците. На гръцки тя се нарича „пневма“, а на староеврейски „реах“. На китайски „ци“ означава дух, енергия или дишане от Космоса.

На древнобългарски може би са я наричали „жи“ - между транскрипциите на „ци“, „ки“ и „чи“. Доказателство за това е, че в нашия език „жи“ е основата на думите „живот“, „живея“, „жив“, „жизнен“, „жизнерадостен“. Все синоними на енергия и движение. Думата „жито“ също е с корен „жи“. Никой не е по-голям от хляба.

Ако йога, рейки, ци-гун и другите източни практики ни учат как да използваме и работим с космическата енергия („ци“, „ки“, „жи“) вътре в тялото, то идеята на фън шуй е да управлява благотворно енергиите около човека. Става въпрос за движението на фините енергийни потоци в дома, офиса, в пространството около нас като цяло и тяхното хармонизиране с цел постигане на здраве, добър тонус и изобилие от блага в живота, които някои хора наричат „Късмет“.